

Той пише:

"Тодор Павлов установява:

1/ Че отражението е особено, вътрешно състояние на предметите, в което се проявява единната природа на саморазвиващото се природно цяло.

2/ Че възникната проява на отражението са механичните, физичните, химичните и биохимичните свойства и действия на различните степени на диалектично развиващата се материя.

3/ Че отражението е форма на движението.

4/ Че отражението не се губи веднага и напълно в отражаващите тела, а остава да съществува в последните като "следа", като "възможност" или "предразположение".

5/ Че при определени условия на повторно взаимодействие между телата, старото "отражение-следа" добива отново актуално-действен характер и може да обуслови такова поведение на отразяващо тяло, което не може да се обясни без остатък само с повторно действащите условия на средата.

6/ Че вътрешното състояние на отражение и външно-отговорните реакции на телата, предизвикани от различните дразнения, не съвпадат.

7/ Че формата на отражението зависи от степента на диалектичното развитие на материята.

8/ Че при нисшите степени на диалектичното развитие на живата материя проявите на вътрешното отражение се приближават значително до външно-отговорните реакции на организма.

9/ Че при висшите степени на диалектичното развитие на живата материя проявите на вътрешното отражение стават по-ярки и по-самостоятелни, без, обаче, да загубват своята обусловеност от околната среда.

10/ Че живите тела могат да заменят активно както външните си прояви, така и вътрешното си отражение.

11/ Че вътрешното отражение при нисшите степени на диалектичното развитие на живата материя, макар и несъзнателно, не е пасивно и не е без значение при развитието на организмите.

12/ Че отричането на вътрешното отражение води до чисто механистично разбиране на еволюцията.

13/ Че всеки орган в живия организъм е едновременно външно-обективен продукт и вътрешно-субективен процес.